

Arrest

nr. 75 414 van 17 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 november 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 14 februari 2011 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Na een Dublinonderzoek werd op 14 maart 2011 besloten de asielaanvraag in België te behandelen.

1.3. Op 22 juni 2011 weigerde het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) verzoeker de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoeker ging op 11 juli 2011 in beroep tegen deze beslissing.

1.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerde verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming bij arrest nr. 68.291 van 11 oktober 2011.

1.6. Verzoeker kreeg derhalve op 17 november 2011 een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan de persoon die verklaart te heten [S.A.] [...] en van nationaliteit te zijn : Afghanistan het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 11/10/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van de wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen van 29 juli 1991.

2.1.2. Verzoeker licht zijn eerste middel als volgt toe: “Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk. De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een scheiding is van artikel 2 Wet van 29.07.199 1 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt. ‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschreiding genomen’ (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.) Verzoeker is niet in de mogelijkheid om terug te keren naar zijn land van herkomst. Verzoeker is nog wachtende op de nieuwe elementen waardoor hij een tweede asielaanvraag kan indienen Van verzoeker kan niet verwacht worden dat hij terug dient te keren naar zijn land van herkomst op het ogenblik dat hij nog wacht op nieuwe elementen die zijn asielaanvraag kunnen staven en rechtvaardigen. In afwachting hiervan kan van verzoeker niet verwacht worden dat hij het land dient te verlaten, te meer gezien hij zijn land van herkomst, uit vrees voor zijn leven, is moeten ontvluchten. Het is immers niet rechtvaardig een kandidaat vluchteling terug te sturen naar het land dat hij ontvlucht zijn, zolang niet definitief bewezen is dat de vrees voor vervolging ongegrond is. Dit alles te meer gezien verzoeker uit zijn land van herkomst, uit vrees voor zijn leven, is moeten vluchten, en zijn leven in zijn land van herkomst nog steeds in gevaar is. Het bewijs hiervan wordt geleverd door de nieuwe documenten die verzoeker zal bijbrengen van zodra deze in België zijn toegekomen. Er heerst daarenboven nog steeds een grote onzekerheid voor verzoeker ook door de algemene toestand in zijn land waarin de democratische rechten geenzins verzekerd zijn en verzoeker door de Taliban gezocht wordt. In de korte motivering wordt er niet verwezen naar de algemene situatie in Afghanistan. Het gaat in casu om een standaard motivering die tot stand gekomen is zonder enig onderzoek. Verzoeker kon misschien weten dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het

land zouden dienen te verlaten, doch dit is uiteraard niet evident. De Belgische overheid heeft verzoekers steeds op haar grondgebied gedoogd, zodat uiteraard niet na jaren van verblijf simpelweg kan beweerd worden dat verzoeker wist of moest weten dat hij vroeg of laat het land zou dienen te verlaten. Tevens is het zo dat de band die verzoeker in de jaren heeft opgebouwd in België inmiddels zo hecht zijn dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel zou uitmaken. Terugkeren naar zijn land van herkomst zou een groot risico inhouden voor verzoeker. Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing. Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. Verwerende partij is derhalve tekortgeschoten aan haar motiveringsplicht. Dat ten gevolge van dergelijke flagrante schendingen van hoger vermelde middelen de bestreden beslissing dient vernietigd te worden”.

2.1.3. Verzoeker stelt samenvattend dat niet kan verwacht worden dat hij terugkeert naar zijn land van herkomst, nu hij nieuwe elementen afwacht om een nieuwe asielaanvraag te kunnen staven. Hij stelt bovendien dat zijn leven nog steeds in gevaar is in zijn land van herkomst. Hij zou tevens een band hebben opgebouwd met België.

2.1.4. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven en de juridische basis aan op grond waarvan de beslissing is genomen:

“Op 11/10/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen”.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

2.1.5. De thans bestreden beslissing behelst het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 17 november 2011. Verzoeker betwist geenszins zijn illegaal verblijf in het Rijk en derhalve evenmin de motieven van de thans bestreden beslissing.

2.1.6. In de mate dat verzoeker verwijst naar zijn angst voor een terugkeer naar land van herkomst, Afghanistan, merkt de Raad op dat dit gegeven reeds op uitvoerige wijze onderzocht is geweest door het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) en door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Beide instanties hebben, op basis van de voorgehouden vrees van verzoeker hem de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Verzoeker lijkt als het ware deze voorgehouden vrees nogmaals ter discussie te stellen, hetgeen uiteraard de bevoegdheid van deze Raad, gevat in het voorliggend annulatiecontentieux, te buiten gaat. Verzoeker maakt op geen enkele manier aannemelijk dat het bestuur zou moeten wachten met de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, omdat hij nieuwe informatie verwacht uit zijn land van herkomst. Daarenboven betwist verzoeker zijn illegale verblijfsstatus als dusdanig niet. In de mate dat verzoeker beweert een

band te hebben opgebouwd in België, maakt hij dit geenszins concreet aannemelijk. Verzoeker maakt een schending van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 niet aannemelijk.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 3 en 14 van het E.V.R.M.

2.2.2. Verzoeker licht zijn tweede middel als volgt toe: *“Verzoeker kreeg het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan worden teruggeleid. De beschrijving van de feiten bevatten echter voldoende aanwijzingen dat verzoeker bij zijn terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM. Er kan derhalve geenszins beweerd worden dat de problemen van verzoeker reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in kader van de bescherming van artikel 3 EVRM. Artikel 3 EVRM biedt immers een ruimere bescherming dan de Conventie van Genève en uit nieuwe feiten, daterend van na de vlucht van verzoekers, blijkt te meer dat verzoeker in gevaar zijn bij terugkeer naar Afghanistan. Door zijn land te ontvluchten is verzoeker eveneens blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer. Door verzoeker terug te sturen naar hun land van herkomst staat het vast, minstens is er een reëel risico, dat hij slachtoffer zal zijn van onmenselijke behandelingen. Verzoeker vrezen zoals hoger aangetoond terecht voor zijn leven. De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysiek integriteit van verzoeker. Een gedwongen terugkeer houdt een regelrechte bedreiging in voor het leven van verzoeker. Dat dit middel dan ook gegrond is.*

2.2.3. Artikel 3 van het E.V.R.M. luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

2.2.4. Verzoeker stelt dat de beschrijving van de feiten voldoende aantoont dat een terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, een schending zou betekenen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker verwijst opnieuw naar nieuwe feiten die een tweede asielaanvraag zouden kunnen ondersteunen.

2.2.5. De Raad wijst er nogmaals op dat verzoekers voorgehouden vrees reeds onderzocht werd door de Belgische asielinstanties en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 11 oktober 2011, bij arrest nr. 68.291, de beslissing van het CGVS van 22 juni 2011 heeft bevestigd door aan verzoeker evenzeer de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

2.2.6. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift meermaals aan dat hij wacht op nieuwe gegevens die hij aangevraagd zou hebben in Afghanistan. Verzoeker verwoordt het als volgt: *“...Verzoeker heeft nieuwe documenten aanvraagt van zijn problemen in zijn land van herkomst en van zodra deze gearriveerd zijn zal verzoeker een tweede asielaanvraag indienen. De enige manier voor verzoeker om een menswaardig bestaan te leiden was zijn land ontvluchten. De elementen waarop verzoeker zijn asielaanvraag baseert, houden een schending in van artikel 3 EVRM, hetgeen een ruimere bescherming biedt dan de Conventie van Genève. Verzoeker heeft zijn land van herkomst verlaten om verscheidene redenen, doch alleszins uit vrees voor zijn leven...”*

2.2.7. De loutere bewering dat nieuwe gegevens een tweede asielaanvraag zouden kunnen staven is louter hypothetisch en zodoende niet ernstig in deze stand van verzoekers geding. Met dergelijke blote bewering kan immers in rechte geen rekening gehouden worden. Verzoeker blijft dan ook volledig in het ongewisse over de aard van deze documenten en al evenmin voegt hij zelfs maar enig begin van bewijs toe dat hij werkelijk documenten heeft opgevraagd of verwacht. Daarenboven laat verzoeker na aan te voeren welk risico hij precies en niet in het algemeen zou lopen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst en in welke mate dit risico individualiseerbaar zou zijn op zijn persoon.

2.2.8. Artikel 3 van het E.V.R.M. bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

2.2.9. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

2.2.10. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

2.2.11. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

2.2.12. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van een verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

2.2.13. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een

zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.2.13. Verzoeker toont geenszins aan dat het bestuur heeft nagelaten de door hem aangehaalde elementen onderzocht te hebben in het licht een mogelijke schending van artikel 3 van het E.V.R.M. door de bestreden beslissing. Sterker, verzoeker heeft geen elementen bijgebracht, die niet eerder onderzocht zijn, al evenmin bij voorliggend verzoekschrift, dewelke in staat zijn om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of weerleggen. Verzoeker betwist bovendien niet dat hij zich illegaal in het Rijk bevindt of dat het determinerend motief van de bestreden beslissing, met name dat hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, te weten een geldig paspoort met geldig visum. De Raad herhaalt nogmaals dat verzoekers vrees reeds het voorwerp was van ene uitvoerig onderzoek van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van deze Raad. Hierbij kreeg verzoeker de kans alle elementen naar voor te brengen die zouden kunnen duiden op een mogelijke schending van artikel 3 van het E.V.R.M. bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. De Raad wijst er ook op dat verzoeker reeds op 14 februari 2011 in het Rijk was en zodoende reeds een klein jaar de tijd heeft gehad om de *'bijkomende documenten uit zijn thuisland waarop hij wacht'*, te bemachtigen.

Noch brengt verzoeker enig begin van bewijs bij dat hij zou behoren tot *"een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen"* zoals bedoeld in de zin van EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132.

2.2.14. Bovendien betekent de bestreden beslissing dat verzoeker geenszins verplicht dient terug te keren naar zijn land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, ennr, 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.). Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit van artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 van 27 maart 2002, R.v.St. nr. 105.262 van 28 maart 2002, R.v.St. nr. 104.674 van 14 maart 2002).

2.2.15. Verzoeker werpt tevens de schending van artikel 14 van het E.V.R.M. op, dit artikel luidt als volgt:

"Het genot van de rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, moet worden verzekerd zonder enig onderscheid op welke grond ook, zoals geslacht, ras, kleur, taal, godsdienst, politieke of andere mening, nationale of maatschappelijke afkomst, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte of andere status".

2.2.16. Verzoeker laat na aan te geven op welke wijze artikel 14 van het EVRM precies door de bestreden beslissing geschonden zou zijn, zodat dit onderdeel van de middelen niet op ontvankelijke wijze wordt aangevoerd.

2.2.17. Het is dan ook geheel ten overvloede dat de Raad er toch op wijst dat het bestuur en voorafgaand de Commissaris-generaal en deze Raad in hun respectievelijke beslissingen, zich voor het voor het nemen van de voorliggende bestreden beslissing gesteund heeft op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Verzoekers toont nergens aan dat zijn asielaanvraag niet individueel en naar behoren behandeld werd, dat hij niet de kans kreeg zijn argumenten en bewijsstukken voor te brengen, noch dat hij op een bepaalde wijze werd benadeeld. Er kan derhalve niet worden weerhouden dat verzoeker gediscrimineerd werd omwille van een van de gronden vermeld in artikel 14 van het E.V.R.M.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. In een derde middel werpt verzoeker de schending op van artikel 5 en 8 van het E.V.R.M.

2.3.2. Verzoeker licht zijn derde en laatste middel als volgt toe: *"Het is duidelijk dat verzoeker bij zijn terugkeer niet in veiligheid zal zijn. De vrees voor zijn leven is gegrond en van veiligheid is geen enkele*

sprake. Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoeker terug zou keren naar zijn land van herkomst. De veiligheid en vrijheid van verzoeker is geenszins gewaarborgd in zijn land van herkomst, temeer vermits hij zijn land van herkomst verlaten heeft en hij zal blootgesteld worden aan represailles wegens landverraad. Verzoeker heeft geen inkomen en heeft geen plaats om te verblijven in Afghanistan. Indien hij gedwongen zou worden om terug naar Afghanistan te gaan, heeft hij aldaar geen enkele bron van inkomsten en is hij zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken. Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privé-leven. Voor verzoeker is het quasi onmogelijk om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden. Verzoeker heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd zoals duidelijk blijkt uit de bijgebrachte stukken. Tevens heeft verzoeker het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen. Dat dit middel dan ook gegrond is."

2.3.3. Samenvattend wijst verzoeker opnieuw op zijn vrees voor een terugkeer. Hij zou er evenmin een inkomen kunnen verwerven of een plaats hebben om te verblijven. Evenmin zou het quasi onmogelijk zijn er een gezinsleven uit te bouwen. Hij wijst tot slot nogmaals op zijn opgebouwde band met België.

2.3.4. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.3.5. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

2.3.6. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

2.3.7. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

2.3.8. Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

2.3.9. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996,

Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.3.10. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

2.3.11. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.3.12. De verzoekende partij verduidelijkt in het verzoekschrift dat de band tussen vader en zoon levensnoodzakelijk is voor het leven van vader en zoon. Zij benadrukt dat er sprake is van een gezinsleven en dat de bestreden beslissing als gevolg heeft dat zij en haar vader gedurende de volgende jaren niet samen zullen kunnen leven, hetgeen een zware inmenging in hun gezinsleven betekent. De verzoekende partij meent dat deze inmenging niet proportioneel en niet noodzakelijk is in een democratische samenleving waardoor artikel 8 van het EVRM geschonden wordt.

2.3.13. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft dient opgemerkt te worden dat verzoeker niet aangeeft enige familieleden te hebben in België of in de Europese Unie (Vragenlijst CGVS van 28 maart 2011, pagina 3). Verzoeker wenst zodoende dat de banden die hij hier gedurende één jaar met vrienden en kennissen in het Rijk heeft opgebouwd, onder de toepassing van artikel 8 van het E.V.R.M. zouden vallen.

2.3.14. Er dient opgemerkt te worden dat de Raad van State meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 23 januari 2002, nr. 102.840).

2.3.15. Uit het verzoekschrift en het administratief dossier blijkt dat verzoeker pas op 14 februari 2011 naar België kwam. Het verblijf van verzoeker beperkt zich aldus tot bijna één jaar, periode van aankomst in België tot datum waarop de bestreden beslissing werd genomen. Verzoeker is er niet in geslaagd de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Uit voorgaande blijkt dat in casu geen sprake is van het bestaan van een effectief familieleven in de zin van artikel 8 EVRM. Het betoog van verzoeker kan aan deze vaststelling geen afbreuk doen.

2.3.16. Verzoeker werpt tevens een schending op van artikel 5 van het E.V.R.M.

2.3.17. Artikel 5 van het E.V.R.M. luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op vrijheid en veiligheid van zijn persoon. Niemand mag zijn vrijheid worden ontnomen, behalve in de navolgende gevallen en overeenkomstig een wettelijk voorgeschreven procedure:

(a) indien hij op rechtmatige wijze is gedetineerd na veroordeling door een daartoe bevoegde rechter;

(b) indien hij op rechtmatige wijze is gearresteerd of gedetineerd, wegens het niet naleven van een overeenkomstig de wet door een gerecht gegeven bevel of teneinde de nakoming van een door de wet voorgeschreven verplichting te verzekeren;

(c) indien hij op rechtmatige wijze is gearresteerd of gedetineerd teneinde voor de bevoegde rechterlijke instantie te worden geleid, wanneer er een redelijke verdenking bestaat, dat hij een strafbaar feit heeft begaan of indien het redelijkerwijs noodzakelijk is hem te beletten een strafbaar feit te begaan of te ontvluchten nadat hij dit heeft begaan;

(d) in het geval van rechtmatige detentie van een minderjarige met het doel toe te zien op zijn opvoeding of in het geval van zijn rechtmatige detentie, teneinde hem voor de bevoegde instantie te geleiden;

(e) in het geval van rechtmatige detentie van personen ter voorkoming van de verspreiding van besmettelijke ziekten, van geesteszieken, van verslaafden aan alcohol of verdovende middelen of van landlopers;

(f) in het geval van rechtmatige arrestatie of detentie van een persoon teneinde hem te beletten op onrechtmatige wijze het land binnen te komen, of van een persoon waartegen een uitwijzings- of uitleveringsprocedure hangende is.

2. Een ieder die gearresteerd is moet onverwijld en in een taal die hij verstaat op de hoogte worden gebracht van de redenen van zijn arrestatie en van alle beschuldigingen die tegen hem zijn ingebracht.

3. Een ieder die is gearresteerd of gedetineerd, overeenkomstig lid 1.c van dit artikel, moet onverwijld voor een rechter worden geleid of voor een andere magistraat die door de wet bevoegd verklaard is rechterlijke macht uit te oefenen en heeft het recht binnen een redelijke termijn berecht te worden of hangende het proces in vrijheid te worden gesteld. De invrijheidstelling kan afhankelijk worden gesteld van een waarborg voor de verschijning van de betrokkene ter terechtzitting.

4. Een ieder, wie door arrestatie of detentie zijn vrijheid is ontnomen, heeft het recht voorziening te vragen bij het gerecht opdat deze spoedig beslist over de rechtmatigheid van zijn detentie en zijn invrijheidstelling beveelt, indien de detentie onrechtmatig is.

5. Een ieder die het slachtoffer is geweest van een arrestatie of een detentie in strijd met de bepalingen van dit artikel, heeft recht op schadeloosstelling.”

2.3.18. Artikel 5 van het EVRM houdt een verbod van de schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid in. Verzoeker beperkt zich tot de loutere bewering als zou bij uitvoering van de bestreden beslissing zijn recht op veiligheid en vrijheid zonder meer geschonden worden. Wat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM betreft, merkt de Raad dan ook op dat verzoeker niet het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberovende maatregel. Bijgevolg mag "prima facie (...) worden besloten dat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM juridische grondslag mist. (RvS 5 januari 2007, nr. 166.371).

Het derde middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC